

повинна запобігати протиправній активності всередині урядових інституцій, наразі, ще триває та має доволі нечіткі перспективи з точки зору її майбутньої ефективності.

Таким чином, негативною реакцією на політичну кризу в країні стала й активізація стагнаційних процесів в межах превалюючої кількості сфер економічного життя, викликаних як об'єктивними зовнішніми факторами (проведення анти-терористичної операції, зниження інвестиційної привабливості економіки, слабка диверсифікація стійких до коливань сегментів національного ринку, тощо) так і суб'єктивними внутрішніми («виконавча конкуренція» (синтетичне явище суб'єктної конкуренції елементів виконавчої влади, що викликане пролонгованою кризою між колізією між політичними силами, котрі їх делегували), «критична легітимність» (комплексний динамічно змінний рівень мінімальної соціальної підтримки діяльності представників влади, що дозволяє попереджувати стан прямої соціальної протидії), тощо).

Отже, можна зробити висновок, що політична криза на початку 2016 р. в Україні є системною кризою, що викликана колізійними процесами всередині законодавчої, виконавчої гілок влади та правоохоронної системи, посилених важким соціально-економічним становищем в країні.

Список використаних джерел

1. Угода про Коаліцію депутатських фракцій «Європейська Україна» від 27.12.2014 р. [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України : [офіційний веб-сайт] – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/n0001001-15>. – Назва з екрану.

КОСТЕНКО В. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірантка кафедри соціальних теорій

МІГРАЦІЙНА КРИЗА ЄС: АНАЛІЗ ПОЛІТИКИ СЬОГОДЕННЯ

Європейська міграційна криза набула масштабності 2015 році, почала транслюватися в ЗМІ, обговорюватися в міжнародних організаціях та окремих країнах. Європа спіткнулася з збільшенням кількості шукачів притулку, з проблемами набуття статусу біженця та іншими нагальними міграційними проблемами.

На сьогодні, країнами-реципієнтами біженців в ЄС Німеччина, Швеція, Італія, Франція та Угорщина. Більшість прохачів притулку походять з Сирії, Афганістану, Косово та Еритреї. Значне зростання показали Ірак, Нігерія та Україна. За даними Євростату, лише протягом

третього кварталу 2015 року було схвалено 45 380 заявок щодо надання статусу біженця [1].

Якщо брати до уваги дані 2015 року, то Німеччина найбільше прийняла біженців, за нею йде Велика Британія, Швеція, Франція, Італія. Найбільше відхилень заявок було у Франції. Крім того, надавався захист як додатковий так і гуманітарний.

Відповідно додатковий захист — механізм захисту, передбачає надання захисту особі, яка не може отримати статус біженця, проте також не може бути повернена в країну походження, оскільки існує велика ймовірність незаконного ув'язнення, застосування смертної кари, тортур, нелюдського поводження чи поводження, що принижує людську гідність. Гуманітарний захист — форма захисту, яку надають тим, хто, хоч і не є біженцем, при поверненні в країну походження стикається з загрозою серйозної небезпеки життю, не охопленої поняттям додаткового захисту [2, С.121].

Тому постають питання, а саме: які зміни відбулися, які проблеми постали в політиці ЄС? І що потрібно зробити для того, щоб покращити міграційну політику ЄС? По-перше, посилилися пошукові та рятувальні місії у Середземному морі. З здійсненням пошукових та рятувальних місій ЄС взяло напрямок на боротьбу з перевізниками мігрантів.

По-друге, на піку 2015 року запропоновано сформувати мережу центрів, які б приймали біженців. Така стратегія розглядає ці центри як пункти, в яких проходить ідентифікація, реєстрація та збір відбитків пальців мігрантів. Але через суперечливість думок між країнами, такі центри поки що будуть обмежені в людських та технічних ресурсах. Одні країни будуть впроваджувати центри як пункти утримання біженців, а інші блокуватимуть ініціативу як таку, що може призвести до порушень прав людини і усталеного порядку співпраці між агенціями ЄС.

По-третє, відсутність легальних способів міграції в ЄС передбачає взяття курсу на реформування міграційної системи, яка передбачатиме об'єднання сімей, покращення схеми трудової мобільності, здешевлення і скорочення тривалості адміністративних процедур у посольствах. Однак поки не будуть проведенні відповідні міграційні реформи такі центри залишатимуться у невизначеному стані.

По-четверте, необхідно було впровадити політику переміщення. ЄС розробив принцип квотного розподілу мігрантів. На першому етапі планується розподілити 40 тис. осіб (24 тис. з Італії і 16 тис. із Греції). Щоб попередити переїзд з бідніших країн ЄС до заможніших, Європейська комісія пропонує здійснювати розселення тільки за умови, що особа (біженець) погодилася з заборонаю змінювати країну проживання протягом п'яти років, а також позбавити біженців можливості легалізації в інших країнах ЄС та доступу до соціальних прав. На сьогодні програма переміщення загальмувалася. У перспективі ЄС повинен впровадити загальний та обов'язковий механізм перерозподілу мігрантів у випадку

повторення міграційної кризи. Такий механізм мав би вже діяти відповідно до Директиви тимчасового захисту, прийнятої у відповідь на гуманітарну кризу, спричинену війною в колишній Югославії. Проте ЄС наразі утримується від її впровадження [3].

По-п'яте, Європейський Союз наголосив про те, що готовий взяти участь у розселенні шукачів притулку, особливо вихідців з Сирії, Еритреї, Іраку та Центральноафриканської Республіки, які перебувають в таборах біженців у Туреччині, Лівії та Йорданії та потребують міжнародного захисту.

По-шосте, наступними напрямками має стати уніфікація адміністративних процедур для безперешкодного отримання статусу біженця, встановлення часу розгляду заявок, обсягів та видів соціальної допомоги особам, які отримали такий статус, умов отримання житла, доступу до ринку праці тощо. Результатом повинно стати прийняття Кодексу ЄС про надання такого притулку.

По-сьоме, це напевно найголовніше, необхідно налагодити співпрацю з Грецією та Туреччиною. Як ми знаємо, Греція не має внутрішнього кордону з ЄС, тому відновлення контролю на повітряними шляхами сполучення матиме негативний вплив на туристичний сектор Греції. Це затягне економічну кризу в країні. А Туреччина є найголовнішим партнером ЄС для вирішення міграційної кризи. Так, ЄС намагається знайти спільну мову з Туреччиною щодо способів закінчення війни в Сирії, покращити організацію захисту кордонів. Відповідно ЄС робить все можливе, щоб заохотити турецький уряд до співпраці обіцянками інтенсифікації діалогу щодо інтеграції Туреччини в ЄС, розпочатого ще у 2005 році.

Отже, беручи до уваги, що інфраструктура перевезень вже налагоджена, в 2016 році кількість шукачів притулку не зменшиться. Питання кризи міграційної політики в ЄС постане ще гостріше. Внаслідок цього відбудуться серйозні зміни як в ЄС загалом, так і в окремих країнах-членах. В першу чергу, ставатиме більш жорсткою міграційна політика країн, котрі традиційно вважалися відкритими до міграції. Але як бачимо вже відбулися зміни до покращення міграційної ситуації, а саме: посилюються пошукові місії, вдосконалена політики квотування мігрантів, розміщення мігрантів тощо. Сьогодні світ потребує не боротьби з міграцією, а правильного управління нею.

Список використаних джерел

1. Кількість шукачів притулку в ЄС у 2015 році перевищила мільйон [Електронний ресурс]. – Джерело доступу: http://www.bbc.com/ukrainian/politics/2016/03/160304_eu_asylum_seekers_sa
2. Кушніренко О. Г. Права і свободи людини та громадянина : навч. посіб. / О. Г. Кушніренко, Т. М. Слінько. – Х. : Факт, 2001. – 437 с.
3. Міграційна криза ЄС [Електронний ресурс]. – Джерело доступу: <http://www.cedos.org.ua/uk/migration/mihratsiina-kryza-v-yes-statystyka-ta-analiz-polityk>